

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Πλούταρχος, *Περί Αλεξάνδρου τύχης και ἀρετῆς*, 6, 329 A-D

A1.

1-Σ: ἵνα μὴ κατὰ πόλεις μηδὲ δήμους οἰκῶμεν ἰδίους ἕκαστοι διωρισμένοι δικαίους

2-Σ: ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους ἡγώμεθα δημότας καὶ πολίτας, εἷς δὲ βίος ἦ καὶ κόσμος, ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῶ συντρεφομένης.

3-Λ: Οὐ γάρ, ὡς Ἀριστοτέλης συνεβούλευεν αὐτῶ, τοῖς μὲν Ἑλλησιν ἡγεμονικῶς τοῖς δὲ βαρβάροις δεσποτικῶς χρώμενος

4-Λ: τὸ δ' Ἑλληνικὸν καὶ βαρβαρικὸν μὴ χλαμύδι μηδὲ πέλτη μηδ' ἀκινάκη μηδὲ κάνδου διορίζειν, ἀλλὰ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν ἀρετῆ τὸ δὲ βαρβαρικὸν κακία τεκμαίρεσθαι

5-Λ: πατρίδα μὲν τὴν οἰκουμένην προσέταξεν ἡγεῖσθαι

B1. Ο Ζήνων, ο ιδρυτής του στωικισμού, είχε γράψει ένα έργο με τον τίτλο *Πολιτεία* που δεν σώθηκε. Όπως ο Πλάτων στη δική του *Πολιτεία*, με την οποία αναπόφευκτα θα συγκρινόταν οποιαδήποτε άλλη, έτσι και ο Στωικός φιλόσοφος κάνει τη δική του, εναλλακτική πολιτική πρόταση για την ιδανική πολιτεία, στο πλαίσιο όμως μιας εποχής που αλλάζει. Πρόκειται, ίσως, για μία κοινότητα σοφών και ενάρετων ανθρώπων, όπου η ιδιότητα του πολίτη είναι μία μόνο πτυχή της ηθικής προσωπικότητας. Επιπλέον, η *Πολιτεία* του Ζήνωνα συνιστά μια ενσυνείδητη απόρριψη της *Πολιτείας* του Πλάτωνα, αν και το πλατωνικό έργο αναμφίβολα λειτούργησε ως καταλύτης. Ενώ ο Πλάτων, δηλαδή, περιέγραψε μία ιδανική Πολιτεία υπό τη διακυβέρνηση των σοφών (φιλοσόφων) προς το συμφέρον όλων των κατοίκων της (όπως τουλάχιστον θεωρούσε ο ίδιος), ο Ζήνων περιγράφει μία *Πολιτεία* που περιλαμβάνει καταρχήν μόνο τους σοφούς. Ωστόσο, το ιδανικό κράτος, όπως το σχεδίασε ο Ζήνων, δεν αναγνωρίζει τους φραγμούς της εθνικότητας ή του ιστορικού κράτους. Η στωική ουτοπία δεν είναι παρά μία έλλογη συμβιωτική κοινότητα όλων των ανθρώπων, μία ιδανική παγκόσμια αυτοκρατορία, η οποία θα περιέκλειε όλα τα μέρη του κόσμου και θα περιελάμβανε όλους τους ανθρώπους, χωρίς να υφίστανται φυλετικές, θρησκευτικές, νομικές, πολιτικές και πολιτισμικές διακρίσεις μεταξύ τους. Ακόμη, δεν θα υπήρχε η διάκριση των πολιτών της πόλης σε ελεύθερους και δούλους, επειδή η κοινωνία της θα ήταν ενιαία. Αυτό που θα ένωνε τους ανθρώπους δεν θα ήταν ο εξαναγκασμός των ανθρώπινων νόμων, αλλά η δική τους εκούσια συναίνεση.

Στη συνέχεια, ο Πλούταρχος με μια παρομοίωση τονίζει ότι χαρακτηριστικό της κοσμοπόλης που οραματίστηκε ο Ζήνων είναι η ευνομία, η οποία βέβαια αποτελούσε μόνιμο αίτημα στη θεωρία και την πρακτική της ελληνικής αρχαιότητας. Στους Στωικούς, ο νόμος είναι ουσιαστικό στοιχείο της πόλης, η οποία ορίζεται ως ένα «πλήθος ανθρώπων που διοικούνται από τον νόμο», τον φυσικό νόμο που ισχύει για όλα τα πράγματα. Ο ηγέτης αυτής της κοσμοπόλης πρέπει να γνωρίζει τα αγαθά και τα κακά, να κατέχει το κύριο πολιτικό αγαθό, την αρετή, και να αναλαμβάνει πολλαπλούς ρόλους (κυβερνήτης, δικαστικός, παιδαγωγός κ.ά.), ώστε να διασφαλιστεί η ευνομία. Άρα σε αυτή την ουτοπική πολιτεία σοφών και ενάρετων ανθρώπων, καθένας χάρη στην ηθική του προσωπικότητα, θα ενεργεί σύμφωνα με την αρετή στην ιδιωτική και δημόσια ζωή του, ενώ ο ηγέτης της θα ξεχωρίζει για την φρόνηση και την αρετή του, και έτσι θα είναι σε θέση να διασφαλίζει την ευνομία. [388 λέξεις]

B2.ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Άρριανός, *Αλεξάνδρου Ανάβασις*,§§7.30.1-7.30.2

Σύμφωνα με το παράλληλο κείμενο ο Μ. Αλέξανδρος «έγινε ο αδιαφιλονίκητος βασιλιάς και των δύο ηπείρων και έφθασε παντού το όνομά του». Μάλιστα ο Άρριανός θεωρεί ότι«δεν ήταν δυνατό να γεννηθεί χωρίς θεία παρέμβαση ένας τέτοιος άνθρωπος». Αλλά και για τον Πλούταρχο ένας βασικός άξονας της πολιτικής του Μ. Αλεξάνδρου ήταν ότι πρόβαλλε την πεποίθηση πως με την εκστρατεία και τις ενέργειές του εκπλήρωνε ένα θεϊκό σχέδιο για την επιβολή μιας οικουμενικής τάξης πραγμάτων και για τη συμφιλίωση όλων των λαών (*κοινός ήκειν θεόθεν άρμοστής και διαλλακτής τών όλων*).

Ειδικότερα, ο Πλούταρχος για τους σκοπούς του δικού του έργου συνδέει στοιχεία της ουτοπικής στωικής πόλης με την πολιτική του Μ. Αλεξάνδρου, στον οποίο προσδίδει χαρακτηριστικά φιλοσόφου, κάνοντας, ωστόσο, έναν αναχρονισμό. Παρουσιάζει τον Μ. Αλέξανδρο σαν να έχει σχεδιάσει και να εφαρμόζει ένα πρόγραμμα πολιτισμικής ομογενοποίησης και προώθησης νέων αξιών, οι οποίες να ανταποκρίνονται στη νέα πραγματικότητα που δημιουργήθηκε με την εκστρατεία του (*ώσπερ έν κρατῆρι φιλοτησίω μίξας τούς βίους και τὰ ἤθη και τούς γάμους και τὰς διαίτας*). Είναι χαρακτηριστικό ότι εκφράζει με πολύ παραστατικό τρόπο τη συγκεκριμένη πολιτική με μια παρομοίωση-μεταφορά, με την ανάμειξη οίνου και νερού μέσα σε ένα μεγάλο συμποσιακό αγγείο (*έν κρατῆρι*). Παρουσιάζει, επίσης, τον

Μ. Αλέξανδρο να προωθεί νέες ηθικοπολιτικές αντιλήψεις που υπερέβαιναν τον παραδοσιακό διαχωρισμό σε Έλληνες και βαρβάρους και νοηματοδοτούσαν τις έννοιες αυτές με διαφορετικό τρόπο. Έτσι, η αγάπη προς την πατρίδα συνεχίζει να θεωρείται βασικό καθήκον, όμως καθώς το άτομο δεν προσδέεται ούτε περιορίζεται στην πόλη και τον τόπο του, ο όρος διευρύνεται, για να συμπεριλάβει τελικά ολόκληρο τον κόσμο. Γι' αυτό και ο Αρριανός αναδεικνύει την οικουμενική αποδοχή του Μ. Αλεξάνδρου, αιώνες μετά τον θάνατό του: *«ακόμη με την τιμή που του απονέμουν μέχρι σήμερα οι άνθρωποι και με την επιβίωση της μνήμης του πέρα από το ανθρώπινο μέτρο»*. [299 λέξεις]

B3. 1-δ, 2-α, 3-γ, 4-β, 5-ε

B4. 1-α, 2-δ, 3-β, 4-γ, 5-ε